

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 24Co/33/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2511208650
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Krajčovičová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2511208650.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Magdaléna Krajčovičová a sudkýň: JUDr. Andrea Dudášová a JUDr. Ľuboslava Vanková, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, právne zastúpená: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., IČO: 36 613 843, so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovanému: 1 S. Z., nar. XX.XX.XXXX, občan SR, bytom XXX XX F. XXX a žalovanému 2 I. H., nar. XX.XX.XXXX, občan SR, XXX XX C., právne zastúpení: JUDr. Dalibor Pavelka, advokát, so sídlom Pribinova 46, 920 01 Hlohovec, o zaplatenie 12.279,42 EUR s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Piešťany č.k. 7C/58/2012-201 zo dňa 08.10.2018, takto

rozhodol:

I. Odvolací súd odvolanie proti výrokom I., III. a IV. V o d m i e t a.

II. Žalovaný 1 vo vzťahu k výrokom I. III. a IV. m á nárok voči žalobcovi na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

III. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výrokoch II. a VI. ruší a vec v zrušenom rozsahu vracia súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie o uplatnenom nároku žalobcu rozhodol nasledovne :
„ I. Žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade s ú p o v i n n í spoločne a nerozdielne zaplatiť sumu vo výške 1.906,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.906,49 eur od 12.10.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. V časti istiny vo výške 9.383,64 eur, úroku vo výške 8,99% ročne zo sumy 9.434,98 od 15.04.2011 do zaplatenia, úroku z omeškania z uplatnenej istiny, ktorý prevyšuje 8,75 % ročne zo sumy 1.906,49 eur od 12.10.2012 do zaplatenia a úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.302,85 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, súd žalobu z a m i e t a .

III. Žalovaný v 1. rade j e p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 31,52 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

IV. V časti debetného úroku vo výške 25% ročne zo sumy 31,52 eur od 01.04.2011 do zaplatenia, súd žalobu z a m i e t a .

V. Žalobca m á p r á v o na náhradu trov konania voči žalovanému v 1. rade vo vzťahu k výroku III a IV, v rozsahu 100%.

VI. Žalovaný v 1. a 2. rade m a j ú p r á v o na náhradu trov konania voči žalobcovi vo vzťahu k výroku I a II, v rozsahu 68,86%.“

2. Rozhodnutie odôvodnil s použitím §§ 708, § 261 ods. 3 písm. d Obchodného zákonníka, § 3 ods. 1 a 2, § 3 ods. 1 a 2, § 4 ods.2 písm. j, § 4 ods. 3 Zákona o spotrebných úveroch, § 52 ods. 1, § 53 ods.1, § 54 ods. 1 a 2, § 58 ods. 8, § 100 ods.1, § 101, § 103, § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka, § 3 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z., a vecne tým, že ustanovenia upravujúce

právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa použijú vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Citované ustanovenie preto ukladá orgánu aplikujúcemu právo použiť v prospech spotrebiteľa všetky ustanovenia, ktoré sú pre spotrebiteľa ako slabšiu zmluvnú stranu priaznivejšie. Preto súd pri skúmaní každej otázky má aplikovať právnu úpravu, ktorá je priaznivejšia pre žalovaného ako spotrebiteľa. Nič na tom nemení ani skutočnosť, že samotný zmluvný vzťah založený medzi pôvodným veriteľom a žalovaným je tzv. absolútnym obchodno-závazkovým vzťahom, ktorý sa riadi režimom Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu zmluvných strán. Spotrebiteľská zmluva nie je samostatným zmluvným typom, ale ide o osobitný druh zmluvy, ktorý sa vyskytuje tak v občianskoprávných ako aj v obchodnoprávných vzťahoch.

3. S poukazom na ust. § 54 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a zásadu, že spotrebiteľ si nemôže zhoršiť svoje zmluvné postavenie, preto je v legitímnom očakávaní použitia pre neho priaznivejšej právnej úpravy sa zaoberal nárokom žalobcu na zaplatenie debetného zostatku na bežnom účte žalovaného v 1. rade. Súd mal za preukázané, že debetný zostatok predstavoval sumu vo výške 31,52 eur, pričom žalovaný v 1. rade túto sumu nijako nerozporoval. Súd preto zaviazal žalovaného v 1. rade na zaplatenie sumy vo výške 31,52 eur (výrok III.)

Čo sa týka debetného úroku vo výške 25%, tu súd poukázal na rozsudok Okresného súdu Prešov sp. zn. 7C/88/2015 zo dňa 27.06.2016, ktorým bola zmluvná podmienka nachádzajúca sa v listine s názvom úrokové sadzby s platnosťou od 16.12.2013 v znení: „Nepovolené prečerpanie na účte, debetná úroková sadzba - 25 %.“ je pre svoju neprijateľnosť neplatná v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 17Co/49/2017 zo dňa 21.11.2017, ktorým bol rozsudok prvého stupňa v časti určenia neplatnosti neprijateľných zmluvných podmienok potvrdený. Žalobca má povinnosť zdržať sa používania neprijateľných podmienok v zmluvách, z uvedeného dôvodu súd žalobu zamietol čo do uplatneného debetného úroku vo výške 25% od 1.4.2011 do zaplatenia (výrok IV).

Súd musel dať za pravdu žalovaným ohľadom námietky, že zmluva neobsahuje údaj o RPMN, resp. údaj o RPMN je uvedený nesprávne a v neprospech pre spotrebiteľa. Jednak samotné znenie Zmluvy o úvere je v rozpore s formulárom o zmluvných podmienkach k zmluve o úvere, keď v zmluve sa uvádza RPMN 9,37% a vo formulári 9,4%. Jednak pri kontrole výpočtu RPMN súdom, tento zistil že RPMN činí 14,66% (pri celkovej sume, ktorú spotrebiteľ musí zaplatiť súd sčítal splátku 202,78 eur + 1,99 eur mesačný poplatok za správu úveru). Súd má za to, že v zmysle ust. § 4 ods. 3 v spojení s ust. § 4 ods. 2 písm. j) ZoSÚ je potrebné hľadieť na úver ako bezúročný a bez poplatkov.

4. Súd vo veci skúmal aj to, či došlo platne k zosplateniu úveru. Podľa ust. § 58 ods. 8 OZ, ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. Podľa priložených doručeníek (pozn. č. I. 19) je zrejmé, že žalobca nepreukázal súdu doručenie výzvy na zaplatenie úveru žalovanej v 2. rade. Nakoľko žalovaní v 1. a 2. rade sú solidárnymi dlžníkmi zo zmluvy o úvere, nie je možné preto považovať za splnenú podmienku upozorniť spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť zosplatenia úveru. Žalobcu súdu dodatočne doručenku, alebo iný doklad o odoslaní nepreukázal. Nemožno preto prisvedčiť žalobcovi, že úver bol riadne zosplatený ku dňu 15.06.2010.

5. Žalobca podal žalobu dňa 01.07.2011. Splátky, ktoré boli žalovaní v 1 a 2. rade povinní zaplatiť po tomto dátume ešte neboli splatné, v tomto smere bola žaloba podaná predčasne a súd žalobu zamietol (výrok II.).

Čo sa týka splátok splatných pred podaním žaloby, tu nemožno dať za pravdu žalovaným, ktorí namietli premičanie. Žalobca mal právo domáhať sa splátok od 15.05.2009 (dátum prvej splátky), nakoľko každá splátka sa premičuje samostatne, odo dňa jej splatnosti. Žalobca mal teda ku dňu podaniu žaloby nárok na splátky takto: splátka vo výške 138,88 eur (pre bezúročnosť a bez poplatkovosť úveru je splátka vypočítaná ako poskytnuté plnenie 10.000,- eur / 72 splátok = 138,88 eur) x 8 za rok 2009 = 1.111,04 eur, 12 x 138,88 eur za rok 2010 = 1.666,56 eur, 6 x 138,88 eur za rok 2011 = 833,28 eur, t.j. spolu 3.610,88 eur. Nakoľko však žalovaní uhradili sumu vo výške 1.704,39 eur a žalobca túto skutočnosť nijako nerozporoval, bolo potrebné úhradu žalovaných odpočítať. Súd preto zaviazal žalovaných v 1. a 2. rade na úhradu sumy vo výške 1.906,49 eur (výrok I). V prevyšujúcej časti súd žalobu zamietol (výrok II.)

6. Nakoľko, ako súd uviedol vyššie, k zosplateniu úveru nedošlo, za počiatok omeškania s plnením dlhu súd z objektívnych dôvodov považuje deň nasledujúci po doručení žaloby žalovaným (žalovaná v 2. rade prevzala žalobu dňa 05.10.2012 a žalovaný v 1. rade dňa 11.10.2012), teda dňom 12.10.2012.

Súd preto priznal žalobcovi úrok z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 1.906,49 eur od 12.10.2012 do zaplataenia. (výrok I)

7. Vo vzťahu k výroku I a II, týmto sa domáhal žalobca zaplataenia sumy 12.247,90 eur s príslušenstvom vo vzťahu k obom žalovaným. Žalobca vzal žalobu čo do istiny späť v rozsahu 957,77 eur, kde súd konania zastavil. Žalobca uviedol, že sa pri písaní žaloby pomýlil, za zastavenie konania v tejto časti nesie zodpovednosť žalobca a nemožno ho pričítať na ťarchu žalovaným. Žalobca bol úspešný čo do istiny v rozsahu 1.906,49 eur, jeho hrubý úspech v konaní predstavuje 15,57%. Hrubý úspech žalovaných v 1. a 2. rade predstavuje 84,43%. Pomerom daný čistý úspech žalovaných v 1. a 2. rade v konaní je v zmysle ust. § 255 ods. 2 a § 256 ods. 1 CSP vo výške 68,86%. (výrok VI)

8. Vo vzťahu k výroku III a IV týmto sa domáhal žalobca zaplataenia sumy 31,52 eur s príslušenstvom len vo vzťahu k žalovanému v 1. rade. Súd žalobcovi čo do istiny vyhovel, preto priznal v súlade s ust. § 255 ods. 1 CSP náhradu trov konania v rozsahu 100%. (výrok V)

9. Proti tomuto rozsudku podal odvolanie žalobca s tým, že zdôvodnil včasnosť odvolania, keď v danom prípade posledný deň lehoty na podanie odvolania pripadol na 01.11.2018, kedy bol štátny sviatok a deň pracovného pokoja, posledným dňom lehoty je najbližší nasledujúci pracovný deň, to znamená 02.11.2018.

Odvolanie podáva z dôvodu, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. V danom prípade súd podrobil predmetnú zmluvu skúmaniu podľa ustanovení zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. Slovenskej obchodnej inšpekcie v znení neskorších predpisov. Poukázal na znenie § 1 ods. 2 písm. a) citovaného zákona, podľa ktorého zákon sa nevťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb alebo ich údržbu. V zmysle článku I zmluvy s ČSOB o spotrebiteľskom úvere banka poskytuje úver dlžníkovi za účelom kúpy domu/bytu. Doloženie uvedeného účelu úveru klientom je nutnou podmienkou čerpania tohto úveru. Následne sa v čl. III. uvádza, že čerpanie úveru bude realizované po doložení kúpnej zmluvy k objektu úveru. Nakoľko k poskytnutiu úveru došlo a uvedená skutočnosť nebola spochybnená žiadnou zo strán, resp. strany predmetnú skutočnosť aj potvrdili, je zrejmé, že účel poskytnutia úveru bol naplnený. Zo strany žalovaných nebola žiadnym spôsobom spochybnená skutočnosť, že úver bol poskytnutý na účel, ktorý je uvedený v zmluve. Vzhľadom na § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné a keďže tvrdenia žalobcu zo strany žalovaných neboli žiadnym spôsobom spochybnené, treba túto skutočnosť považovať za nespornú, to znamená, že úver bol poskytnutý na kúpu nehnuteľnosti. Z uvedeného treba vyvodiť, že zákon o spotrebných úveroch sa na daný prípad nevťahuje.

Ďalej nemožno súhlasiť s právnym posúdením, v zmysle ktorého na žalobcom uplatnenú pohľadávku súd zohľadnil sumu vo výške 1.704,39 Eur ako žalovanými tvrdené úhrady. Nemožno sa uspokojiť s odôvodnením súdu, že žalobca vykonané úhrady nespochybnil. Žalobca si predsa v konaní uplatnil dlžnú sumu, predložil jej špecifikáciu a úhrady v sume 1.704,38 Eur neevidoval a preto ani neuviedol. Žalovaní vykonané úhrady nijako nepreukázali ani nepredložili relevantnými dôkazmi. Dokonca už skôr počas konania žalovaní predložili doklady o úhradách, z čoho vyplynulo, že nešlo o úhrady na danú pohľadávku, to znamená uvedený postup žalovaných vnáša pochybnosť o pravdivosti ich tvrdení, ktoré navyše nijako nepreukázali. Súd sa s nimi mylne a nekriticky stotožnil.

Rovnako nemožno súhlasiť s tým, že súd mal za to, že na strane žalovaných ide o solidárny vzťah, a preto v prípade, ak žalobca nepreukázal platné zosplatnenie voči žalovanému II. nedošlo k platnému zosplatneniu voči žalovanému I. Uvedený záver je z pohľadu žalobcu absurdný a môže byť záverom, že pokiaľ došlo k doručeniu výzvy pred zosplatnením úveru žalovanému I., rovnako došlo k doručeniu predmetnej výzvy aj žalovanému II, resp. výzva doručená žalovanému I. zakladá účinky aj pre žalovaného II. Je treba zdôrazniť, že na strane žalovaných nejde o nerozlučné spoločenstvo a preto sa úkony jedného z nich, prípadne voči jednému z nich posudzujú samostatne a nemožno ich účinok priznať aj voči ostatným žalovaným. Solidárnosť v danom prípade znamená, že pokiaľ žalovaný I. na predmetný úver uhradí určitú sumu, o predmetnú úhradu sa poníži aj záväzok žalovaného II. Vzhľadom na uvedené je teda nesprávne právne posúdenie, že voči žalovanému I. nedošlo k riadnemu zosplatneniu úveru, keď žalobca naplnil všetky zákonné podmienky vyžadujúce pre účinné zosplatnenie úveru. Aj keď súd nemal preukázané účinné zosplatnenie úveru voči žalovanému II., má žalobcovi priznať splátky splatné ku dňu vyhlásenia rozsudku, keďže žalobou uplatnené boli. Keďže posledná splátka bola splatná 15.04.2015, je zrejmé, že ku dňu podania žaloby bol splatný celý úver. Aj z tohto pohľadu je rozhodnutie nesprávne.

Navrhol preto, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil tak, že žalobe vyhovie v plnom rozsahu, prípadne rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec vráti súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov odvolacieho konania.

10. K doručenému odvolaniu žalobcu sa písomne vyjadrili žalovaní prostredníctvom svojho právneho zástupcu tvrdiac, že nie je spor o znenie článku I. Zmluvy, kde je uvedené, že účelom poskytnutia úveru je kúpa domu/bytu, jedná sa však o klasickú snahu o obchádzanie zákona č. 258/2001 Z.z, keďže je žalovaný 1 a 2 z čerpaných finančných prostriedkov nikdy žiadnu nehnuteľnosť nekupovali a v tomto smere nikdy nerealizovali ani žiadne doloženie účelu. Z tohto titulu je špecifikácia údajného účelu úveru zakotvená v článku I. zmluvy bez akejkoľvek právnej relevancie. Samotná zmienka o tom, že účel úveru je kúpa domu, resp. bytu totiž sama o sebe nie je spôsobilá založiť výluky z režimu zákona o spotrebiteľských úveroch a zároveň platí, že na základe finančných prostriedkov z úveru sa v zmluve deklarovaný účel nikdy nerealizoval. V prípade zmluvy s ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.04.2009 sa tak jedná o štandardný zmluvný vzťah zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere v režime zákona č. 258/2001, čomu nakoniec nasvedčuje samotné označenie predmetnej zmluvy a obchodných podmienok. Žalovaný sa nestotožňuje žiadnym spôsobom s tvrdením žalobcu v tom smere, že by nespochybňovali poskytnutie úveru na účel uvedený v zmluve. Z obsahu zápisnice o pojednávaní zo dňa 16.04.2018 a zo 24.09.2018 jednoznačne vyplýva, že žalovaný 1 a 2 po celý čas považovali zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere za spotrebiteľský úver a vo svojej argumentácii priamo odkazovali na ustanovenia tohto zákona, čo logicky vylučuje akékoľvek úvahy o tom, že by nemal byť tento zákon na prejednávajúcu vec aplikovaný. Zároveň žalovaný 1 a 2 na pojednávaní 16.04.2018 argumentovali, že žalobca žiadnym spôsobom neosvedčil doloženie účelu úveru, na ktorý mal byť poskytnutý, preto namietali samotné čerpanie úveru. Argumentácia žalobcu obsiahnutá v bode 1 odvolania je tak zjavne účelová a nedôvodná. Vo vzťahu k odvolacím námietkam uvedených v ďalšej časti odvolania uviedli, že sa v plnom rozsahu stotožňujú so závermi súdu prvej inštancie a odvolacie námietky v tejto časti považujú za bezdôvodné a navrhli napadnuté rozhodnutie prvej inštancie potvrdiť a priznať im náhradu trov konania.

11. K tomuto vyjadreniu sa opätovne vyjadril žalobca ale len v tom smere, že zotrúva na podanom odvolaní a navrhuje, aby odvolací súd rozsudok v napadnutom rozsahu preskúmal a v zmysle ustanovenia § 388 CSP ho zmenil tak, že vyhovie žalobe, resp. v zmysle ustanovenia § 389 ods. 1 CSP aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

12. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 Civilného sporového poriadku), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 Civilného sporového poriadku), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 Civilného sporového poriadku), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 365 Civilného sporového poriadku) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. f), h) Civilného sporového poriadku), preskúmal napadnutý rozsudok v medziach daných rozsahom (§ 379 Civilného sporového poriadku) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 Civilného sporového poriadku), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 Civilného sporového poriadku), pritom viazaný skutkovým stavom, ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 Civilného sporového poriadku), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku a contrario, § 219 ods. 3 Civilného sporového poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné len čiastočne.

13. Podľa obsahu žaloby pôvodný žalobca (Československá obchodná banka, a.s., Michalská 18, Bratislava, IČO: 36 854 140) sa žalobou doručenou súdu dňa 01.07.2011 domáhal, aby súd uložil žalovaným v 1. a 2. rade spoločne a nerozdielne povinnosť zaplatiť sumu vo výške 12.247,90 eur, spolu s úrokom vo výške 8,99% ročne zo sumy 9.612,65 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 9.612,65 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.981,49 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť sumu 31,52 eur spolu s úrokom 25% ročne od 01.04.2011 do zaplatenia a náhradu trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že žalovaný v 1. rade si otvoril u pôvodného žalobcu účet na základe Zmluvy o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB zo dňa 05.03.2009 (ďalej len „Zmluva o bežnom účte“) a pôvodný žalobca uzavrel dňa 16.04.2009 so žalovaným v 1. rade a žalovanou v 2. rade Zmluvu o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.04.2009 (ďalej len „Zmluva o úvere“), predmetom

ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 10.000,- eur. Žalovaní v 1. a 2. rade povinnosť splácať úver nespĺnili a pôvodný žalobca listom zo dňa 17.06.2010 - Oznámenie o zosplatnení úveru, vyhlásil úver za jednorazovo splatný ku dňu 15.06.2010. Istina úveru je 9.612,65 eur, úroky z úveru vo výške 1.981,49 eur. Úroky z omeškania 653,76 eur, spolu 12.247,90 eur. Ku dňu 31.03.2011 bol na bežnom účte evidovaný aj debetný zostatok vo výške 31,52 eur, ktorého sa spolu s debetným úrokom vo výške 25% domáha žalobca voči žalovanému v 1. rade. Predložil nasledovné listiny, ktoré žiadal vykonať ako dôkaz: Zmluva o bežnom účte, Podmienky vedenia bežného účtu, Zmluva o úvere, Formulár o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, Posledná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 21.12.2009 adresovaná žalovanému v 1. rade, Posledná výzva na zaplatenie dlžnej čiastky zo dňa 21.12.2009 adresovaná žalovanej v 2. rade, Oznámenie o zosplatnení dlhu zo dňa 17.06.2010 adresované žalovanej v 2. rade, Posledný pokus o zmier zo dňa 03.05.2011, Obchodné podmienky pre ČSOB spotrebiteľské úvery, Prehľad úrokových sadzieb.

14. Žalovaná v 2. rade sa vyjadrila písomným podaním zo dňa 19.10.2012 a uviedla, že žalovaný v 1. rade jej syn a dohodli sa, že úver si vezmú obaja, avšak splácať ho bude len žalovaný v 1. rade. Žalovaný v 1. rade stratil prácu a tým aj príjem, následkom čoho neboli schopní splácať úver. Situácia sa zhoršila natoľko, že prišli o byt. V súčasnosti sa však situácia zlepšila, lebo žalovaný v 1. rade si našiel prácu. Navrhla súdu možnosť uzavretia zmiery tak, že by došlo k dohode o splátkach.

15. Žalovaný v 1. rade sa vyjadril podaním doručeným súdu dňa 19.10.2012 s takmer totožným znením ako žalovaná v 2. rade, uviedol že jeho príjem sa pohybuje okolo 500,- eur mesačne.

16. Na výzvu súdu sa vyjadril žalobca podaním zo dňa 01.12.2014 a uviedol, že v žalobe došlo k chybám v písaní, keď istina úveru mala byť uvedená správne 9.434,98 eur, úrokov výške 1.302,85 eur, úrok z omeškania 552,29 eur, súhrnne 11.290,13 eur. Domáha sa teda voči žalovaným v 1. a 2. rade celkom sumy 11.290,13 eur s úrokom vo výške 8,99% ročne zo sumy 9.434,98 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 9.434,98 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, úrokom z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.302,85 eur od 15.04.2011 do zaplatenia, voči žalovanému v 1. rade povinnosť zaplatiť sumu 31,52 eur spolu s úrokom 25% ročne od 01.04.2011 do zaplatenia. Predložil tabuľku prehľadu úveru.

17. Podľa vyššie uvedeného nároky uplatnené žalobou majú základ v dvoch zmluvách :

1.v Zmluve o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB zo dňa 05.03.2009 (ďalej len „Zmluva o bežnom účte“) uzavretej so žalovaným 1 a

2. v Zmluve o ČSOB spotrebiteľskom úvere zo dňa 16.04.2009 (ďalej len „Zmluva o úvere“), predmetom ktorej bolo poskytnutie úveru vo výške 10.000,- eur obom žalovaným 1 a 2.

18. Žalobca odvolanie podal proti celému rozsudku súdu prvej inštancie, tzn. proti všetkým jeho výrokom. Súd prvej inštancie však výrokmi I. a III. žalobe čiastočne vyhovel, keď výrokom I. uložil žalovaným 1 a 2. povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 1.906,49 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 8,75 % ročne zo sumy 1.906,49 eur od 12.10.2012 do zaplatenia, do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom III. uložil žalovanému 1 povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu vo výške 31,52 eur, do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

19. Podľa § 359 CSP odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

20. Citované ustanovenie obmedzuje právo strany podať odvolanie. Toto obmedzenie spočíva v tom, že právo podať odvolanie priznáva strane len v tom prípade, ak bolo rozhodnutie vydané v jej neprospech. Keďže súd prvej inštancie výrokom I.a III. žalobe čiastočne vyhovel, žalobca nemal subjektívne právo na podanie odvolania proti týmto výrokom.

21. S poukazom na vyššie uvedené, odvolanie v danom prípade proti výrokom I. a III. podala neoprávnená osoba (žalobca) odvolací súd odvolanie žalobcu s použitím ust. § 386 písm. b) CSP proti týmto výrokom odmietol.

22. Debetný úrok 25 % p.a , tzn. ročne si žalobca uplatnil voči žalovanému 1 zo Zmluvy o bežnom účte a balíku produktov a služieb ČSOB zo dňa 05.03.2009 (ďalej len „Zmluva o bežnom účte“). Výrokom IV. tento nárok ,vyčíslený sumou 31,52 Eur súd prvej inštancie zamietol. Odvolateľ v odvolaní (i keď tento

výrok napadal v rámci odvolania proti celému rozsudku), vo vzťahu k výroku IV. rozsudku neuviedol vôbec žiadny odvolací dôvod.

23. Podľa § 363 CSP <., v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

24. Z citovaného ustanovenia § 363 CSP <., okrem iného vyplýva, že ak odvolanie obsahuje odstrániteľné vady, súd prvej inštancie vyzve odvolateľa, aby chýbajúce náležitosti doplnil a poučí ho o následkoch neodstránenia väd odvolania - výslovne však upravuje, že súd nevyzýva na doplnenie odvolacích dôvodov. Vyplýva z toho záver, že ak odvolateľ v odvolaní uvedie všetko, okrem odvolacích dôvodov (práve v takejto podobe sa neraz podáva blankoodvolanie), súd ho na doplnenie odvolania nevyzve.

25. Z citovaného zákonného ustanovenia teda vyplýva, že odvolateľ musí v odvolaní uviesť dôvody, pre ktoré rozhodnutie súdu považuje za nesprávne. V odvolacom konaní platí systém neúplnej apelácie, to znamená, že neprávoplatné rozhodnutie súdu prvej inštancie možno napadnúť len z dôvodov, ktoré sú taxatívne uvedené v ustanovení § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku. V prípade, že odvolateľ v odvolaní neuviede odvolací dôvod, odvolací súd odvolateľa nevyzve na doplnenie odvolania, ktoré je bez uvedených odvolacích dôvodov.

26. Odvolací súd preto podľa § 386 písm. d) Civilného sporového poriadku odmietol odvolanie žalobcu aj proti výroku IV. rozsudku súdu prvej inštancie a jeho závislému výroku V. o náhrade trov konania vo vzťahu k týmto výrokom, pretože odvolanie nemá náležitosti podľa citovaného ustanovenia § 363 Civilného sporového poriadku, a pre túto vadu odvolania (neuvedenie dôvodov odvolania), nemožno v odvolacom konaní pokračovať.

27. V napadnutých I., III. a IV. odvolateľ nemal úspech, úspech mal žalovaný 1., preto súd priznal náhradu trov odvolacieho konania vo vzťahu k týmto výrokom v plnom rozsahu žalovanému 1.

28. Predmetom prieskumu odvolacím súdom potom zostal len výrok II., ktorým súd žalobu zamietol a naň naväzujúci výrok VI. o náhrade trov konania . V časti istiny ide o istinu výške 9.383,64 eur, úrok vo výške 8,99% ročne zo sumy 9.434,98 od 15.04.2011 do zaplataenia, úrok z omeškania z uplatnenej istiny, ktorý prevyšuje 8,75 % ročne zo sumy 1.906,49 eur od 12.10.2012 do zaplataenia a úroku z omeškania vo výške 9% ročne zo sumy 1.302,85 eur od 15.04.2011 do zaplataenia.

29. V čase uzavretia zmluvy medzi Československou obchodnou bankou ,a.s. a žalovanými 1 a 2 o spotrebiteľskom úvere bol účinný zákon č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch upravujúci niektoré podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

30. V zmysle §1 ods. 2 písm. a citovaného zákona zákon sa nevzťahuje na zmluvy o poskytnutí úveru na účely nadobudnutia existujúcich alebo projektovaných nehnuteľností, dodatočné alebo ďalšie stavebné úpravy dokončených stavieb a ich údržbu.

31. Úprava rozsahu pôsobnosti zákona o spotrebiteľských úveroch č. 129/2010 <. Z.z. reflektuje na čl. 2 ods. 2 pís. b) smernice 2008/48/ES, podľa ktorého smernica sa nevzťahuje na zmluvy o úvere, ktorých účelom je nadobudnutie alebo zachovanie vlastníckych práv k pozemku alebo existujúcej alebo projektovanej stavbe.

32. Podľa obsahu zmluvy zo dňa 16.4.1009 banka poskytla žalovaným 1 a 2 úverový limit a peňažné prostriedky formou úverového limitu do výšky 10.000. Eur na výslovne v zmluve uvedený účel - kúpu domu/bytu, pričom doloženie toto účelu bolo nutnou podmienkou čerpania úveru (článok I. zmluvy) . Čerpanie úveru v zmysle článku II. zmluvy malo byť realizované po doložení kúpnej zmluvy k objektu úveru. Aj keď v ďalšom texte zmluvy sa uvedený účel zmluvy už bližšie nespomína a zmluva sa označuje už len ako spotrebiteľská zmluva, ide o dôležité ustanovenia zmluvy, majúce vplyv na to, že na daný vzťah sa aplikuje zákon o spotrebných úveroch, alebo nie, preto bolo potrebné, aby sa súd prvej inštancie s týmto ustanovením zmluvy vysporiadal s prihliadnutím na výpovede účastníkov v konaní a

vyvodil záver, či zmluva bola uzatvorená za účelom predpokladaným čl. 2 ods. 2 písm. b) smernice, § 1 ods. 3 písm. d) zákona o spotrebiteľských úveroch, či je dôvod vyňať predmetnú zmluvu spod režimu zákona č. 129/2010 z. z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), alebo nie, a ak a nie, tak prečo.

33. Súd prvej inštancie však uvedenému čl. 1 zmluvy pozornosť nevenoval, preto argumentácia odvolateľa o nedostatočnom právnom posúdení je dôvodná.

34. Činnosť súdu, pri ktorej zistený skutkový stav podriaďuje pod skutkovú podstatu príslušnej právnej normy, na základe čoho dospieva k záveru, či sa právo prizná alebo neprizná, je právnym posúdením veci. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil tým, že aplikoval právnu normu bez toho, aby sa vysporiadal s ustanoveniami zmluvy právneho predchodcu žalobcu a žalovaných 1 a 2, ktoré aplikáciu ust. zákona o spotrebných úveroch by vylučovali.

35. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces

36. Bez dostatočného právneho posúdenia zmluvy účastníkov, všetky závery súdu prvej inštancie, pri ktorých podriadil zmluvu kritériam zákona č. 258/2001 z. z. o spotrebných úveroch sú predčasné a rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku je z časti nepreskúmateľný, nakoľko jeho odôvodnenie nezodpovedalo požiadavkám zakotveným v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku.

37. Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia, pričom účastníkovi konania / strane musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka / strany) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitosťou každého jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenia sa totiž chápu aj z hľadiska práv účastníka konania / strany na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a tieto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (porovnaj napr. rozsudok vo veci García Ruiz proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I) tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva teda nevyžaduje, aby na každý argument účastníka konania / strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“.

38. Dôvodná je odvolacia argumentácia odvolateľa aj v tom, že súd uznal žalovaným len nimi tvrdené platby v sume 1.704,39 Eur bez predloženia relevantných dokladov preukazujúcich jednoznačne platby v prospech sporného úveru, plnenie ktorého je predmetom sporu, pri situácii, že je nepochybné, že žalovaní majú viac úverov a zo strany žalovaných nebolo jednoznačne doložené, že išlo o platby práve v prospech tohto úveru.

39. Čo sa týka splatenia dlhu z úveru, túto povinnosť majú podľa zmluvy o úvere obaja dlžníci rovnako. Zabezpečenie úveru bolo dohodou o zrážkach zo mzdy, ktorá bola rovnako uzavretá s oboma dlžníkmi. Odvolací súd súhlasí s názorom odvolateľa, že medzi žalovanými ide o solidárny záväzkový vzťah. Podľa uznesenia Najvyššieho súdu SR z 20. 7. 2010, sp. zn. 3 Obo 63/2009 pri solidárnych záväzkoch má veriteľ samostatnú pohľadávku voči každému spoludlžníkovi a môže vymáhať splnenie záväzku v celom rozsahu alebo jeho časť voči jednému, alebo niekoľkým alebo proti všetkým spoludlžníkom, a to súčasne alebo postupne. Splnenie záväzku však jedným z dlžníkov spôsobuje voči veriteľovi zánik záväzkov ostatných spoludlžníkov. Rovnaké účinky ako poskytnutie plnenia veriteľovi má i zánik záväzku spôsobom, ktorý splnenie nahradzuje. Z tohto pohľadu treba potom posudzovať aj zosplatenie úveru vo vzťahu k dlžníkom 1.a 2.

40. Vzhľadom k uvedenému odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom zamietajúcom výroku II. vrátane závislého výroku VI. o náhrade trov konania zrušil a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 389 ods. 1 písm. b), c) a § 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

41. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je len prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

42. Povinnosťou súdu prvej inštancie, ktorý je pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu podľa § 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku, bude opätovne posúdiť žalobou uplatnený nárok v zrušenej časti, vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania (vyhodnotenia obsahu zmluvy), ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

43. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o náhrade trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

44. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP). Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).